

Tempora Nostra

22e Jaargang, nummer 2. December 2010.

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	3
De reünie van Kees Quinten en Patrick van Aarle	4
De reünie van Martijn Klerks	7
De reünie van Mirjan Boot – de Werd	9
De reünie in foto's	11
En route	14
De Boodschapper van Wim van de Louw	17
Bericht vanuit Moengo Suriname	19
Eeuwige twijfel en van zuid naar noord	22
Een dagje Beekvliet	25
O tempora, O mores	29
Afscheid nadert voor Christ van den Noort	33
Oud-Beekvlieters in het nieuws	36
Personalia	42
Colofon	44

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon.

Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen

Als ik op een herfstige middag de parkeerplaats van Beekvliet oprijd, zie ik vanuit mijn ooghoek een knalrode Renault 4, de populaire startersauto uit de jaren '60, een plaatsje innemen. Dit automobiel brengt me als via een tijdmachine eensklaps een halve eeuw terug én in de bijpassende stemming. Als er iemand van mijn examenjaar uitstapt, die ook nog een sjekkie draait, is de resetting compleet. Hij maakt de achterklep open en haalt er een grote zak uit: "Kijk, Peter, ik heb een kunstwerk voor de Goede-Doel-veiling meegebracht". Zelf loop ik met lege handen: de tekenlessen van Jan Lurinks hebben bij mijn artistieke klasgenoot meer succes gehad.

De regen op de eerste zaterdag van oktober spoort ons aan tot haastige tred. Achteraf blijkt dat de prominente nieuwbouw van de bètalokalen ons niet is opgevallen. Een ingehuurde fanatieke fotograaf staat op de uitkijk en vraagt of we samen op de foto willen. Binnen zit een monter ontvangstcomité klaar. Het grote weerzien kan beginnen....

Het zal de lezer niet verbazen dat dit nummer van Tempora Nostra nog in het teken staat van de afgelopen reünie. Een grote opkomst van meer dan duizend oud-leerlingen en (oud-)personeelsleden en een geoliede organisatie waren opvallend smaakvolle ingrediënten voor de succesvolle lustrumviering van 195 jaar Beekvliet. Ook de lustrumuitgave van TN riep mooie reacties op, zoals: "Ik ben al met al weer meer Beekvliet-minded geworden". De redactie is blij met positieve, maar ook met kritische opmerkingen. En die zijn er eerlijkheidshalve ook te melden. Zoals geluiden dat het aantal bijdragen uit de internaatsperiode (tot ongeveer 1970) ten opzichte van de tijd daarna niet altijd (meer) in de goede verhouding is, als je kijkt naar het lezers- en reünistenbestand uit beide tijdperken. De eerste categorie is een sterk slinkende groep, die echter in de redactie van Tempora Nostra oververtegenwoordigd is in de verhouding van 4:1. Dat zouden we ook zelf graag anders zien. Daarom willen we onze redactie in een adequatere samenstelling brengen. We zijn op zoek naar reünisten van vooral de afgelopen 25 jaar (1985-heden), die een paar keer per jaar een uurtje of wat met ons willen brainstormen over een goede vulling van dit blad. Zelf kunnen schrijven is een handig voordeel, maar geen eerste vereiste. Andere scribenten kunnen "spotten" en benaderen is zeker zo belangrijk. Mocht u voor uzelf geen redactierol weggelegd zien, kijk en spreek dan eens om u heen in uw kennissenkring van oud-Beekvlieters en tip ons de geschikte man of vrouw. Want ook in de komende jaren én bij de volgende reünie (200 jaar Beekvliet!) willen we weer een geheel-bij-de-tijds-nummer afleveren. Ut Vivant, Crescent et Floreant Tempora Nostra!

*Peter van Overbruggen,
Redactievoorzitter*

Beekvliet bij de tijd

Leerlingen en docenten

Op 6 september is het nieuwe schooljaar begonnen met 714 leerlingen. Na twee jaren met vier brugklassen zijn we nu gestart met vijf eerste klassen met 136 leerlingen. In de tweede klas zitten 105 leerlingen, in klas 3 111, klas 4 130, klas 5 120 en in de examenklas 112.

Acht nieuwe collega's startten hun carrière op Beekvliet: Linda van Belkom, klassieke talen; Karien Daemen, scheikunde; Yvonne Dietzenbacher, natuurkunde; Koen Dillen, beeldende vorming; Michiel Driessen, klassieke talen; Fredi Kaufmann, levensbeschouwing; Piet Mellema, scheikunde; Judith van Poppel, TOA scheikunde.

Nieuwbouw

De nieuwbouw van de BINAS-vleugel vordert gestaag. De verdiepingvloer is gestort, het transformatorhuis is uitgebreid, kabels zijn verlegd. Als de nieuwbouw betrokken kan worden volgt er een herbestemming en renovatie van de oude BINAS-lokalen en de omgeving daarvan. Bovendien moet er in de aula een vluchtroute via buitentrappen gerealiseerd worden omdat de capaciteit van de bestaande trappen te klein is bij calamiteiten. Kortom, Beekvliet staat nog wel een tijdje overhoop.

Reünie

Op 2 oktober heeft er op Beekvliet en in de Huif een reünie plaatsgevonden in het kader van het 195-jarig bestaan van Beekvliet. Hierover leest u meer elders in deze uitgave.

Beekvliet experience

Voor het tweede jaar is de Beekvliet experience gestart. Leerlingen uit groep acht komen op een aantal woensdagmiddagen naar school. Zo kunnen ze vast de sfeer proeven: een aantal lessen volgen, meedoen aan proefjes, drama en muziek. Bij de eerste bijeenkomst waren er 130 deelnemers.

Ethiopië-actie

De Edukanswerkgroep heeft het project Ethiopië opgestart. Dit jaar mogen er twee leerlingen als journalist of fotograaf naar onderwijsprojecten in Ethiopië. Zij kunnen daar ervaren hoe kinderen leven en via onderwijs hun positie proberen te verbeteren. Vervolgens doen zij hier verslag van hun ervaringen en proberen andere leerlingen enthousiast te maken. De sollicitatieprocedure is in volle gang.

De Reünistenvereniging heeft tijdens de reünie een cheque van € 250 overhandigd aan de Edukanscommissie. Daarnaast konden de reünisten bij vertrek bonnen of muntjes die over waren in een melkbus deponeren. Deze actie heeft € 217,50 opgebracht.

In het voorjaar organiseert de Edukanscommissie een veiling. Diverse oud-leerlingen hebben tijdens de reünie een kunstwerk beschikbaar gesteld.

Poëziewedstrijd

In het kader van het 195-jarig bestaan van Beekvliet organiseert de sectie Nederlands een poëziewedstrijd. In november kwamen dichters Ruben van Gogh en Ted van Lieshout op school een lezing verzorgen en voorlezen uit hun werk. Later geeft Diana Ozon workshops aan kleine groepen belangstellende leerlingen. Vervolgens gaan de leerlingen zelf aan de slag. De winnende bijdragen worden opgenomen in een dichtbundel die in het voorjaar wordt gepresenteerd.

Prijzen

Jasper van Kampen (examenjaar 2009) ontvangt als beste eerstejaars van de faculteit scheikundige technologie in het studiejaar 2009-2010 een aanmoedigingsprijs van de Hollandse Maatschappij der Wetenschappen. Vorig jaar werd deze behaald door Bas van Genabeek, ook een oud-Beekvlieter.

Sietske Hendriks (examenjaar 2009) ontvangt een vergelijkbare aanmoedigingsprijs aan de TU Delft voor de propedeuse Maritieme Techniek.

Kees Quinten

De reünie van: Kees Quinten en Patrick van Aarle (bestuursleden NMI)

“Wat een geweldige dag, 20 jaar niet meer op Beekvliet komen en dan, vanaf het parkeerterrein al, in zo’n warm bad van herkenning en herinnering terecht komen.” Aldus de reactie van een van de ruim 1000 oud-leerlingen die op 2 oktober de reünie op Beekvliet of in De Huif bezochten.

Zaterdagmiddag half twee. Nu begint het toch echt te kriebelen: na een jaar voorbereiding met een enthousiaste ploeg wordt nu de laatste hand gelegd aan de inrichting van Beekvliet. Kunnen we alle deelnemers wel bergen? Kunnen we de stroom bij de kassa snel genoeg verwerken? Zal “Klasgenoten” aanslaan?

Al gauw blijken de zorgen voor niets te zijn: de aula en de studiezaal lopen gezellig vol. Er is veel belangstelling voor de tentoonstelling van oude Beekvlietfoto’s en voor de presentatie van het schetsboek ‘Beekvliet, mijn school’ van Jan Lurinks. In het scheikundelokaal verloopt het practicum onder leiding van Miek Scheffers als vanouds.”Dat was lang geleden zeg... Maar we kwamen er toch prima uit, er is niks ontploft, erg leuk”, aldus een oud-leerling in witte labjas. De lessen van Theo Bressers, Sineke Pollmann en Arnold Wintjes worden eveneens druk bezocht, door oud-leerlingen van heel verschillende leeftijden. Niet zo gek, er staat meer dan een eeuw aan Beekvliet-ervaring voor de klas.

Het programma “Klasgenoten” trekt ondertussen twee maal een volle zaal in de media-theek. Eerst de klas uit de jaren ‘70. Een roerige tijd: het internaat wordt gesloten, het

Jan Lurinks overhandigt aan rector Nico van Rhijn het eerste exemplaar van zijn boek ‘Beekvliet, mijn school’.

aantal externe leerlingen neemt toe, maar gaat dit snel genoeg om de school levensvatbaar te houden? Ook een roerige tijd in de snel veranderende samenleving.

Presentator Jan Goossens kan zijn klas daar uren over laten vertellen, smeugige anekdotes komen probleemloos op tafel. Vooral Paul Damen weet de discussie prima aan te wakkeren met een aantal prikkelende uitspraken. De verhalen worden aangevuld met filmpjes van oud-leerlingen die in Engeland, Frankrijk en Spanje wonen en niet op de reünie aanwezig kunnen zijn. Later op de middag volgt de klas uit de jaren '90.

Beekvliet is intussen verhuisd 'naar de overkant', sterk gegroeid en zelfs al een aantal keren uitgebreid. Presentator Patrick van Aarle constateert dat bijna alle oud-leerlingen uit 'zijn klas' een tijdje buiten Nederland hebben gewoond en vraagt naar het verband met de internationale activiteiten op Beekvliet. Thomas van den Akker vertelt aan de hand van een fotocollage boeiend over zijn werk als arts in Malawi, maar er kan ook gelachen worden om het 'smurfenfragment' van DJ Lindo Duvall. Aan de reacties uit het publiek is bovendien te merken dat er veel herkend wordt in de vertelde verhalen en de getoonde foto's. De conclusie is duidelijk: of je nu DJ, concertpianist, arts of advocaat wordt, van het verleden op Beekvliet heeft iedereen wel iets meegenomen.

Om half zeven stroomt Beekvliet langzaam leeg. Veel reünisten hebben met elkaar afgesproken om elders samen gaan te eten, maar zo'n 350 mensen maken gebruik van het buffet dat klaarstaat in de Huif. Daarna begint het feest, waar in totaal zo'n 700 mensen aanwezig zijn. Het is warm, het is druk, er is veel geluid, maar bovenal: het is gezellig. "De feestavond is voor mij een beetje teveel feest. Volgens mij willen mensen

De reüniecommissie Beekvliet 195 jaar.

v.l.n.r.: Babs Donders, Koen Boot, Kees Quinten, Patrick van Aarle, Thijs Braam, Inge Rouleau, Lia Huijberts en Sjef Smolders. Op deze foto ontbreken: Martijn van Hulten, Balder Verberne en Francis van de Koeving.

elkaar vooral spreken, en dan is de muziek gewoonweg te hard”, aldus een nog niet eens zo oude reünist. Maar het mag de pret niet drukken: tot 2.00 uur worden er veel herinneringen opgehaald en huidige levens besproken. De aanwezige Beekvliet-docenten krijgen bijna geen kans om het feest te verlaten: ze worden alweer aangeklampt door een volgende oud-leerling die graag ‘nog even iets kwijt wil’. Kortom: precies zoals een reünie bedoeld is. Aan het einde van de avond constateren velen dat hun stem niet helemaal meer op niveau is. Tijd om een zondagje uit te gaan rusten, noodgedwongen in stemloze stilte nagenietend van een geslaagde reünie. Op naar de volgende, dan vanwege het 200-jarig bestaan. De belofte om dat nog grootser te vieren is die zaterdag al veelvuldig uitgesproken, dus dat belooft wat! Tot over vijf jaar allemaal!

De reünie van: *Martijn Klerks*

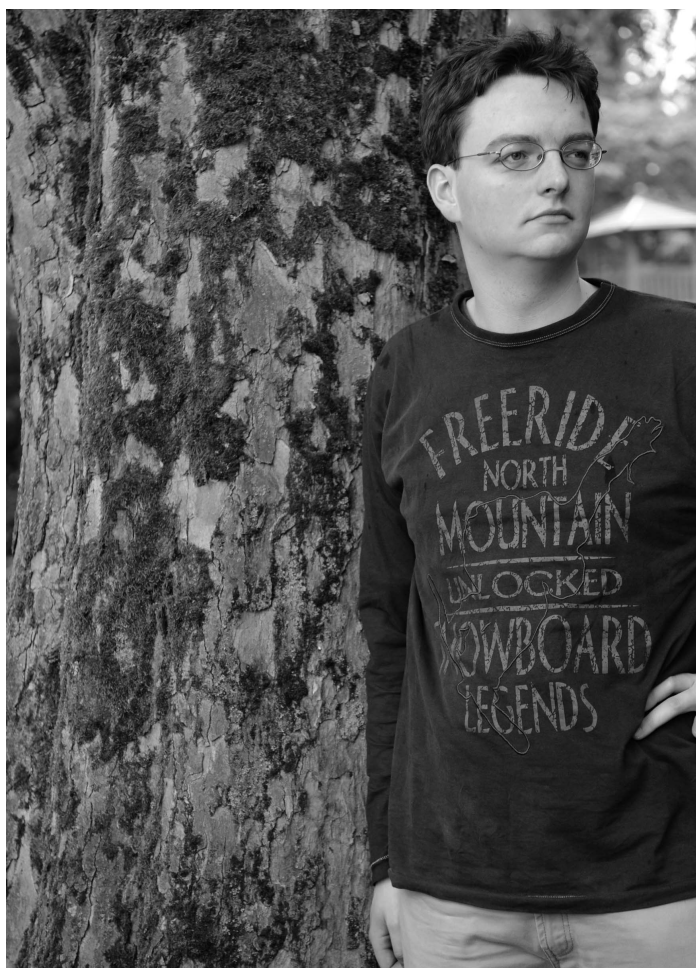
Het is 1 oktober, vrijdagavond. Ik ben op het (mijns inziens) geweldige idee gekomen om eens te kijken of we met een clubje mensen vanuit Sint-Oedenrode naar onze oude school kunnen fietsen – net als toen. De dag erna zal een grootse reünie plaatsvinden naar aanleiding van het 195-jarig bestaan van Beekvliet. Ik bel L., die ik wel verwacht morgen. Nee dus. Ik bedenk andere namen, klik door naar de deelnemerslijst. En ik herken geen enkele naam als die van een dorpsgenoot uit mijn eindexamenjaar. Een rampscenario van niemand kennen tekent zich af.

U, lezer, weet ook wel dat een tekst met zo'n dramatische introductie alleen nog maar goed kan aflopen. Laat me u geruststellen: het komt inderdaad goed. Maar nog even geduld.

Alleen fietsen is niets, en al helemaal niet in de weersomstandigheden van zaterdag 2 oktober. Gelukkig heb ik mijn vader nog, die op zijn beurt een rijbewijs en auto heeft, en zich bijna aan me opdringt als chauffeur. Graag hoor, al draagt het natuurlijk niet helemaal bij aan de experience. Ik heb inmiddels ook besloten dan maar met docenten aan te gaan pappen – daar was ik in mijn middelbareschooltijd immers aardig bedreven in. Maar toch die zenuwen, om iets wat eigenlijk nogal banaal is: hoe spreek ik die mensen aan? Als leerling was dat simpel: 'u', 'meneer ...', 'mevrouw ...' en simpelweg de

achternaam achter de rug om. Maar ga ik u zeggen tegen Patrick van Aarle, generatie- en dorpsgenoot? En tegen Kees Gondrie, de aimabele bolleboos, die dichter tegen de pensioenleeftijd aan blijkt te zitten dan ik dacht en hoopte? Hij was toch de mentor onder wie ik slaagde. Ik wil maar zeggen: meneer Jansen ga ik geen Henny noemen, maar daarbuiten zijn er genoeg twijfelgevallen.

Ondanks het gebrek aan handreikingen op dit gebied in de sociale vaardigheidstrainingen (oké, in de tien jaar die het geleden is, kan ik eigenlijk ook wel wat vergeten zijn) loopt de communicatie met de (oud-)docenten zeer vlotjes. Ik volg lessen bij Scheffers (scheikunde voor de derde klas) en Pollmann (Duitse literatuur), in beide gevallen

Martijn Klerks

eigenlijk voor het eerst, al heeft Pollmann nog een jaar lang geprobeerd rijtjes en woordjes in mijn hoofd te krijgen. Ik spreek gelukkig nog wat mensen uit mijn jaarlaag en uit de omringende cohorten. Velen van hen zeggen zich mijn kop nog te kunnen herinneren. Dat de docenten me nog kennen, en conciërge Frank, dat had ik wel verwacht, maar blijkbaar heb ik in de wandelgangen en – niet vergeten – op twee muziekavonden meer indruk achtergelaten dan ik ooit heb kunnen voorzien. En ook met de huidige leerlingen is het makkelijk praten: in de studiezaal heb ik een prachtig gesprek met de leerlinge die vorig jaar namens de school voor Edukans naar Malawi ging.

Ik had het u beloofd, dat het goed zou aflopen. Zo. Maar nu komt 't: dit verhaal loopt nog beter af. We moeten namelijk nog naar De Huif.

Ik weet niets meer van de man, behalve dat zijn haren grijs waren, dat-ie tijdens het dinerbuffet naast me kwam zitten en dat ik me hem aan de praat raakte toen zijn gesprekspartner annex overbuurman maar wegbleef. Het was er zo eentje die nog lessen had gevolgd aan het klein-seminarie, lang voordat ik ook maar geboren was zijn examen haalde; vanuit mijn perspectief een man uit Napoleontische tijden, kortom. Maar eerst, vooral, en voor dat alles, was deze man een Beekvlieter. Net zo Beekvlieter als 'Kappi(e)' en Patrick, net zo Beekvlieter als Wintjes, Smolders, Hoogeboom of Van Rhijn, net zo Beekvlieter als de man die over zijn overhemd een oud gymshirt had aangetrokken (met logo!), net zo Beekvlieter – en dat verbaasde me – als ik. Als twee vrienden die elkaar na jaren hervonden hebben en herinneringen ophalen, elkaar almaar overbluffend in eloquentie, in grapdichtheid en in de sterkte van de verhalen van toen, zo hebben die man en ik schijnbaar uren aaneen gepraat over onze middelbareschooltijd, waarvan de uiterste data misschien wel vier decennia en de locaties enkele honderden meters uit elkaar liggen. Ik weet niet hoe lang we gepraat hebben; ik zeg uren, maar het kan goed maar vijf minuten geweest zijn. Mijn punt is dit: dat je, zonder elkaar ooit gezien te hebben, herenigd kunt worden. Je bent deel van de eenheid die Beekvlieters vormen.

Jammer alleen dat ik geen (klein)kinderen had om over op te scheppen – en hij wel.

Martijn Klerks (eindexamen 2006)

De reunie van: *Mirjan Boot – de Werd*

Homo sapiens non urinat in ventum

Een les van Theo Bressers tijdens de reünie

op 2 oktober jl.

Na 22 jaar van Beekvliet weg te zijn geweest, was het aangenaam om weer eens je “klassieken” op te frissen. En dus besloot ik de les van Theo Bressers te volgen tijdens het zaterdagmiddagprogramma van de Beekvlietreunie. Ik trof een overvolle klas aan met een gemêleerd gezelschap van met name 20 - 30'ers. Al snel voelde je je weer thuis in een vertrouwd klaslokaal, ondanks dat er nu geen Romeinse beelden aan de muur hingen, maar blauw-witte bewegwijzering naar plaatsen uit de oudheid. Aan de gemoedelijke sfeer was niets veranderd. Alleen waren de aanwezigen niet meer de onschuldige leerlingen, zoals Bressers het formuleerde, uit de tijd “toen ‘sex’ nog ‘zes’ was.” Theo Bressers, sinds dit najaar met pensioen, wilde ons naast een vermakelijke les toch ook een levens-

Theo Bressers, getekend door Jan Lurinks

Kennen jonge priesters nog latijn

*IN NOMINI PATRIS ... ET HOMOFILIE
ET BRANDSPIRITUS SANCTI*

NEE ???

cartoon van de Belgische cartoonist Canary Pete

Mirjan Boot-De Werd samen met klasgenoten.

wijsheid meegeven. Aan de hand van een powerpointpresentatie waarin verschillende cartoons met een klassieke inslag werden getoond, moesten de aanwezigen het antwoord op 28 vragen noteren. Even voelde ik me weer de leerling die op het punt stond een proefwerk te moeten maken. Met de vertrouwde humoristische en cynische inslag passeerden enkele mythologische grootheden de revue. Uiteindelijk vormde de eerste letter van ieder antwoord, de zin “Homo sapiens non urinat in ventum” ofwel “Een wijs man pist niet tegen de wind in”. Een typerende spreuk die de gedachtes aan mijn vervlogen klassieke Beekvliet-lessen weer even naar boven bracht. Deze spreuk (anoniem, 21-03-2002) staat op de architraaf van de doorgang Kleine-Gartmanplantsoen naar Max Euweplein in Amsterdam, lichtte Theo Bressers de uitkomst toe.

Dat dé classicus uitsterft, bewees Bressers met een cartoon, zie illustratie 2. Maar ook met de opmerking dat tot 3 jaar geleden op Beekvliet nog maar 2,5 uur per week Latijn onderwezen werd. Toen trok een lichte golf van verontwaardiging door de klas. (Inmiddels zijn de uren weer opgeschroefd naar 4 uur per week.) Dat de 6 uur Latijn per week in mijn tijd niet voor niets waren geweest, bewees het feit dat ik nog aardig wat vragen goed wist te beantwoorden. Ik mocht me even weer de leerling wanen, die zojuist te horen had gekregen dat ie een voldoende had gehaald voor een proefwerk Latijn.

Met dank aan Theo Bressers, gepensioneerd docent klassieke talen.

Mirjan Boot-de Werd (1988)

De reünie Beekvliet 195 in beeld

De reünie Beekvliet 195 in beeld

Reünie 2 oktober 2010
195 jaar Gymnasium Beekvliet

Reünie 2 oktober 2010
195 jaar Gymnasium Beekvliet

Reünie 2 oktober 2010
195 jaar Gymnasium Beekvliet

Reünie 2 oktober 2010
195 jaar Gymnasium Beekvliet

Reünie 2 oktober 2010
195 jaar Gymnasium Beekvliet

En route

De reünie op zaterdag 2 oktober was echt geweldig. De leraren en klasgenoten heb ik 20 jaar niet gezien of gesproken en het weerzien was vaak emotioneel en déjà vue-achtig. Wat een eer is mij vervolgens toegevallen om te schrijven over mijn leven na Beekvliet! Ik vraag me eigenlijk nu af of er wel een leven is na Beekvliet.....grapje..... Maar ik heb wel heel veel te danken aan Beekvliet.

Op mijn tiende zijn we verhuisd van Israel naar mijn vaders geboorteland, Nederland. Na 1 jaar op een internationale school kwamen mijn ouders in contact met de heer Smolders, die in overleg met de heer Wintjes, mij de kans gaven om 3 maanden op proef op Beekvliet te starten. Er was een klein probleempje welke opgelost moest worden.....Ik sprak geen woord Nederlands, maar gelukkig was er een oud/leraar Nederlands, die mij wel de Nederlandse taal wilde bijbrengen. Deze bijzondere man aan wie ik heel erg veel te danken heb was de vader van Mark Kapteijns (huidige leraar Nederlands), Harrie Kapteijns.

En ja hoor, die 3 maanden werden verlengd tot 6 jaar en met een voldoende voor Nederlands ging ik, zoals ik gedurende de Beekvliet periode zei, medicijnen studeren. Die plannen gingen dus niet op zoals ik dat wilde en ik werd uitgeloot. Het gevolg was dat ik een jaartje scheikunde heb gestudeerd in Leiden. Maar het jaar erop mocht ik

Oded Wolff (rechts) tijdens de reünie met Arnold Wintjes (midden) en Arvid Elstrodt

me melden in Maastricht alwaar ik niet ‘medicijnen’, maar geneeskunde ben gaan studeren.

Op mijn 21ste ging mijn lange haar eraf en kwam er een hele snelle motor voor in de plaats, maar ik had er niet op gerekend dat de mannelijke kaalheid ook zou toeslaan..... Het bleek wel makkelijker te zijn als ik mijn helm afdeed. In Maastricht heb ik tijdens mijn studie, 4 jaar, als bijbaan taxi gereden. Dit was een leerzame en spannende ervaring welke ik studenten wil aanraden. Ik leerde deze mooie zuidelijkste stad van Nederland en haar omgeving goed kennen en de inkomsten waren zeer interessant! Na mijn co-schappen ben ik maar vertrokken naar Israel voor een aantal maanden om op de plastische chirurgie afdeling van Sourasky Medical center in Tel Aviv te werken. Daar heb ik Merav ontmoet, de meest geweldige vrouw met wie ik het leven wilde delen. Na Israel heb ik 2 jaar op Curaçao op de afdeling chirurgie gewerkt.

Tropenjaren.....Ik had verwacht dat Merav en ik veel onder een palmboom zouden zitten en ik veel zou kunnen windsurfen, maar het tegengestelde was waar. Ik werd met de neus op de feiten gedrukt en hield daar met weinig collegae het ziekenhuis draaiende. Curaçao bleek voor mij de vuurdoop in de geneeskunde.

Na die leerzame jaren zijn Merav en ik in Israel op traditioneel joodse wijze getrouwd. 1 jaar later is Daniel geboren en het jaar daarna Noa. Een koningswens is in vervulling gegaan!

We verhuisden naar Groningen en na anderhalf jaar besloot ik toch geen chirurg te worden en mijn zinnen te zetten op de meest visuele orgaan van het menselijk lichaam, de huid. Ik kon de opleiding in het Erasmus MC in Rotterdam starten in 2002, maar raakte verlamd door de ziekte van Guillain-Barré. Leuk was het niet, maar ik ben dankbaar dat ik dat heb meegemaakt en zeker dat ik opnieuw heb leren lopen en functioneren. Met een oponthoud van 7 maanden kon ik toch beginnen aan mijn opleiding.

Na de opleiding was ik dermatoloog, fleboloog en Mohs-chirurg.....en ik kon beginnen! Mijn eerste jaar als medisch specialist was niet zoals ik had verwacht omdat de nadruk verschoof van mijn vak naar productie. Hoewel ik financiën erg belangrijk vind, was de expansie daarvan niet mijn hoofdreden om dokter te worden.

Ik besloot uiteindelijk om mijn banden met het ziekenhuis te verbreken en ben in Dordrecht bij de Mohs klinieken aan de slag gegaan, welke een kliniek is buiten het ziekenhuis voor de verzekerde zorg. Hiernaast ben ik gaan ondernemen en bouw ik een netwerk op van onder andere (para)medici die inzien dat de medische specialisten financieel in een negatief spiraal zijn terecht gekomen en daar een oplossing voor zoeken.

Op de reünie hebben we uitgebreid gelachen over mijn gepatenteerde uitvinding welke ik niet zal noemen omdat het schijnbaar toch nog taboe is.....in de 21ste eeuw....

Verder heb ik nog veel interessante projecten in de pijn, maar eerst zorgen we ervoor dat de aandacht optimaal blijft bij ons gezin, ik mijn vak met plezier kan blijven

uitoefenen en het ondernemen tot resultaten kan leiden.

Ik denk met heel veel plezier en oprechte dankbaarheid aan mijn Beekvlietperiode en misschien meer dan anderen omdat ik 'van Beekvliet' de kans heb gekregen om 'against all odds' een top gymnasiale opleiding te volgen.

Nu ik de mogelijkheid heb wil ik nog alle leraren en mede leerlingen danken voor de tijd op Beekvliet.

Met dit kort gedichtje uit zijn dichtbundel BILAN wil ik Harrie Kapteijns nog eren:

En route
Eeuwig is de reis,
de rust van korte duur,
ginds is het paradijs,
hier het ontbrekend uur.

Oded Wolff

De Boodschapper van Wim van de Louw

Wim van de Louw was tijdens de reünie een van de klasgenoten in de eerste sessie. Hij is journalist bij De Gelderlander. Op 11 november werd zijn eerste boek gepresenteerd.

Wim van de Louw

Als het waar is dat journalisten gemankeerde schrijvers zijn, dan ben ik er zo een. Tot begin november. Toen verscheen mijn eerste roman. De Boodschapper. Zo heet mijn boek. Een maand voor de eerste exemplaren van de drukpers kwamen, zag ik dat een andere schrijver, Kader Abdolah, niet de eerste de beste, een boek met dezelfde titel op de markt had gebracht. Eerlijk is eerlijk, zijn boek was eerder uit dan dat van mij, maar ik kon aantonen dat mijn roman al in de zomer was gepresenteerd aan de Nederlandse boekinkopers.

Mijn uitgever zei nog: 'Bedenk een andere titel.' 'Laat maar zo', zei ik. Wellicht bevoor-

dert het de verkoopcijfers, gaan moslims mijn boek kopen. Nog een stapje verder: moslims gaan hun pasgeboren zonen Wim noemen, toppunt van integratie.

Helemaal mooi is het natuurlijk als Abdolahs uitgever mij beschuldigt van naamroof. Dat is helemaal goed, want dan ontstaat er een polemiek en dan schieten de verkoopcijfers omhoog.

De Boodschapper dus. De titel verwijst naar de hoofdpersoon van deze roman, Janus Robiwold geheten. Het is een gesjeesde journalist, een wat treurige vijftiger, iets te dik, iets te vaak dronken, gescheiden, een man die zijn eenzaamheid van zich af probeert te wentelen door zo veel mogelijk slaapkamers van vrouwen te bezoeken.

Hij is ooit op staande voet ontslagen, onterecht, dat wel, en hij zoekt rehabilitatie. Daar is hij eigenlijk te lui voor en het ontbreekt hem ook aan ambitie. Maar dan komt er iets op zijn pad dat hem tot hoge hoogte doet stijgen. Hij komt op het spoor van een mysterieuze actiegroep die geraffineerde acties uitvoert op het spoor. De groep weet het openbaar vervoer in Nederland lam te leggen; eerst op minder vitale spoorwegen maar later op de drukste spoorwegen van Nederland.

De actiegroep noemt zich Werthers Geheim en de oplettenlezers van deze prachtbundel zullen gniffelen: 'Aha, Goethe, Die Leiden des jungen Werthers' en zo is het maar net. Schrijver dezes mag graag koketteren met zijn kennis van de literatuur. Verderop in het boek zijn nog meer van die niet mis te verstane verwijzingen naar de 'Litteratuur'.

De cover van De Boodschapper

De Boodschapper is geen echte thriller al zit er wel een whodunit in. Het is meer een zedenschets van de nieuwe hufter. De 50-plusser. De laat-een-ander-het-nu-maar-eens-doen-generatie. Van mannen en vrouwen die te hard rijden, te veel drinken, er een bepaald vrije seksuele moraal op na houden, te veel geld hebben maar nauwelijks nog presteren. Ik als mens behoor tot die generatie die zich onderhand serieus druk moet gaan maken over haar eigen imago. Ik heb het boek geschreven van mei 2008 tot mei 2009. Ik ben begonnen op de dag dat mijn vriendin overleed. Het boek gaat niet over haar. Haar verdrietige dood zette me op het spoor.

Het uitgeven was geen sinecure. Ik kreeg vier afwijzingen. Tot uitgever Aspekt mijn manuscript in handen kreeg.

Uitgever dr. Perry Pierik hapte meteen toe en na driekwart jaar zit ik nu met het boek in mijn handen trots te wezen.

Ik was 18 jaar toen Harrie Kapteins, God hebbe zijn ziel, tegen me zei. 'Jij kunt schrijven Wim.' Dat ben ik nooit vergeten, de voortreffelijke leraar Nederlands inspireerde niet alleen mij maar talloze klasgenoten. Het heeft evenwel bijna veertig jaar geduurd voor ik zijn woorden heb omgezet tot een heuse roman. Ik ben er blij mee.

Het boek is gewoon in de boekhandel te koop. Voor diegenen die de gang daarheen lastig vinden, stuur ik graag een exemplaar op (18,95 plus 2 euro verzendkosten.) Stuur in dat geval een mailtje naar wimvandelouw@hotmail.com

De Boodschapper. Prijs 18,95 euro,
Aspekt, Soesterberg
ISBN-13: 978-90-5911-991-8
www.uitgeverijaspekt.nl

Bericht vanuit Moengo Suriname

Lizet Bloo

Van schooljaar 1999-2000 tot en met schooljaar 2004-2005 heb ik op Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel gezeten. Na mijn middelbare schooltijd ben ik in Delft aan de Technische Universiteit gaan studeren. In 2008 heb ik mijn Bachelor-opleiding Technische Bestuurskunde met een specialisatie in energiesystemen afgerond. Waarna ik vorig jaar aan mijn Master-opleiding Systems Engineering, Policy Analysis and Management ben begonnen. Op dit moment sta ik aan de vooravond van het schrijven van mijn afstudeerscriptie waarna het 'grote mensen leven' onherroepelijk gaat beginnen.

Veel leuker om te lezen dan deze droge informatie is ongetwijfeld dat ik dit bericht zit te schrijven in Moengo, een klein dorp in Suriname. En over hoe dat zo gekomen is gaat dit stukje.

Naast een kleinschalige school, waar een professionele leeromgeving hand in hand ging met Brabantse gezelligheid, herinner ik mij Beekvliet ook vooral om het uitgebreide internationale programma. Van de skireis in klas 2/3, via het Ardennen kamp in klas 4 en de uitwisselingsstage in klas 5, naar het hoogtepunt van de middelbare schooltijd: de Romereis. Onder andere door deze geweldige ervaringen in het buitenland werd het reis-gen in mij geactiveerd en welke tijd is er nu meer geschikt om dat verder te ontwikkelen? De studententijd natuurlijk!

Dus toen de minor zich aandiende in mijn 3e jaar in Delft greep ik mijn kans om een half jaar in het buitenland te gaan studeren. Een minor is een verdieping van je studie op een zelfgekozen onderwerp, in mijn geval: Finance aan de Business School van de National University of Singapore. Singapore is een hypermoderne stad en het centrum van de handel en het bankwezen in zuid-oost Azië, maar deze zaken spelen zich voornamelijk in het zakencentrum af. Ik woonde in een echte volksbuurt met Indische, Maleisische en voornamelijk veel Chinese gezinnen. Dé Singaporees bestaat niet!

Het volgen van colleges en het opnemen van nieuwe kennis kon ik natuurlijk ook in Nederland doen, maar het nauw samenwerken met andere culturen, het volledig van jezelf afhankelijk zijn en het daadwerkelijk wonen in een wereldstad, hebben mij bijzonder veel geleerd. En niet te vergeten: het is natuurlijk ook gewoon superleuk!

Singapore ligt heel centraal dus deze locatie gaf mij de mogelijkheid om in 6 maanden tijd heel wat van de wereld te zien: Maleisië, Indonesië, Cambodja, China, alles ligt binnen handbereik. Om het 'ik ben geen toerist, wij horen erbij'-gevoel uit die tijd weer te geven een quote uit mijn weblog:

"Vorige week donderdag was het National Day: Singapore's grootste en belangrijkste feestdag. Wij, vies van alles wat met toerisme te maken heeft, besloten om het te doen zoals het een echte Singaporees betaamt! Zes uur op je kont zitten wachten op een stenen trappetje, maar met subliem uitzicht zodat je 's avonds het vuurwerk in volle glorie kan aanschouwen.

Maar hier komt het verschil tussen een echte local en de exchange student om de hoek kijken: Locals brengen meer dan voldoende eten mee en een kleedje om op te zitten. Wij daarentegen moesten ons behelpen met uithoudingsvermogen en een flesje water...”

National Day in Singapore

Na mijn tijd in Singapore had ik de smaak goed te pakken en het ideale vervolg op deze reis, leek het organiseren van een studiereis voor 30 studiegenoten naar Dubai en Australië in de zomer van 2009. Hier kwam, naast de zin om een nieuw land en een nieuwe cultuur te ontdekken, ook een hoop verantwoordelijkheid bij kijken. Als je midden in Sydney staat, met 29 trappelende studenten in je nek en met een in Nederland uitgeprint landkaartje, ben je bijzonder opgelucht als het juiste adres dan ook werkelijk in het zicht verschijnt. Het verschil tussen de prestatiedruk in Dubai en de ‘laid back’ houding van de Australiërs had niet groter kunnen zijn. Na het onderzoeken van buitenlandse academische culturen, kreeg ik nu de kans om ook een aantal nieuwe bedrijfsculturen van dichtbij te bestuderen. Een ervaring die ik niet had willen missen!

En dan komen we inmiddels weer terecht bij het begin: waarom wordt dit stukje in Suriname getikt? Na 6 maanden studeren in het Engelstalige Singapore en daarna 2 maanden rondkijken in Australië was mijn Engels dermate verbeterd dat het een logische stap leek om nu eens een Nederlandstalig land te bezoeken. En zo zit ik nu in Moengo, een klein dorp in Suriname, aan de rand van de Amazone: Alleen maar zandwegen en een hoog ‘hutjes-gehalte’. Het contrast met mijn vorige reizen is overduidelijk.

Op dit moment ontwerp ik voor 5 kleine dorpen in de binnenlanden van Suriname een elektriciteitsnetwerk. Het gaat hier niet om de hightech geothermische installaties die we op de TU voorgeschoteld krijgen en die in Singapore & Dubai hoge ogen zouden gooien, maar vooral om een functioneel, betrouwbaar en eenvoudig te onderhouden systeem. Daarnaast probeer ik om mijn ontwerp niet van bovenaf op te leggen maar door samenwerking met lokale inwoners tot een breed gedragen oplossing te komen met hopelijk daadwerkelijke uitvoering als resultaat. Tot slot een inzicht in mijn leven in Moengo door nog een stukje uit mijn weblog:

“Moengo is een schattig dorpje; er zijn palmbomen en felgekleurde papagaaien en parkieten dus de dag begint altijd goed. De gaten en geulen in de weg die dienen als provisorisch „afwateringssysteem? werken perfect (ja, ik heb de eerste regenbui al achter de rug...) en ook Albert, de huis aan huis bezorgservice, kennen ze hier in de vorm van een auto die met open kofferbak toeterend door de straten zijn groente en vis (alles ongekoeld uiteraard) aan de man probeert te brengen.

Dan Ta Bai, Suriname

We eten vanavond iets wat een beetje op een kool lijkt. Hoe het smaakt? Geen idee. Maar met wat sambal doet dat er toch niet toe...”

Om te concluderen wil ik Beekvliet feliciteren met het 195-jarig bestaan en bedanken dat het mijn ogen heeft geopend voor de grote wereld om mij heen! Mijn boodschap voor de komende 195 jaar: internationalisering is een groot goed en de kiem voor verdere ontwikkeling door studenten wordt duidelijk op de middelbare school gelegd. Ik geniet er al geruime tijd van en ben zeker van plan daar nog een tijdje mee door te gaan. Beekvliet, bedankt en ga zo door!

Lizet Bloo

Eeuwige tijfel en van zuid naar noord

Karlijn Toebast (1979, Apeldoorn) kreeg haar Beekvlietdiploma in 1997. Ze studeerde af als architect aan de Technische Universiteit van Delft, faculteit Bouwkunde, en woont in Groningen met vriend Jan Jaap en zoon Fynn Machiel.

Wat wilde je toen je van Beekvliet kwam?

Voor mij was bouwkunde studeren een heel logische keuze. Ik vond wiskunde-b leuk en had ook veel plezier in creatieve zaken, dingen maken op de computer. Ik koos voor Delft, waar de creatieve en ontwerpende kant meer werd belicht dan in Eindhoven, waar het toch wat meer een technische studie was. Dat kwam wel mooi uit, Delft, want ik wilde ook graag op kamers.

Was het een goede keuze, ook achteraf nog?

Het was eigenlijk altijd heel vanzelfsprekend dat ik Bouwkunde zou gaan studeren. Maar ik ontdekte vrij snel dat ik veel breder geïnteresseerd ben. Ik deed in Delft ook aan volleybal en was daar ook lid van commissies binnen de vereniging, ik was lid van een studentenvereniging, van de bouwpub... alles wat je erbij kón doen, dat deed ik ook. Halverwege de studie sloeg de twijfel toe: is dit het nu wel? Ik had even geen zin meer om - wat voor de studie juist nodig was - de diepte in te gaan. De breedte was prettiger. Ik kreeg toen de kans om een jaar in het bestuur van de studievereniging te gaan, en dat was een succes. Ik was gewoon full-time aan het werk, wel op mijn eigen faculteit, maar in een heel andere rol en dus met een heel andere blik.

En daarna?

Daarna wilde ik afstuderen, maar ben ik eerst nog een jaar naar Valencia, Spanje gegaan om een jaar te genieten van het 'Erasmus-leven'. Dat was geweldig. Het was wel spannend, want ik had inmiddels ook een relatie met Jan Jaap, die ik in Delft had leren kennen. Die kwam door mijn buitenlandwens min of meer voor een voldongen feit te staan, maar dat ging gelukkig

Karlijn Toebast

goed. Toen ik in Spanje zat, studeerde hij af en kreeg een baan in Vlissingen. Toen ik terugkwam, woonde hij dus in Zeeland. En ik had wel wat vooroordelen, haha. Maar ik had geen recht van spreken, want ik was ook zonder hem naar Spanje vertrokken natuurlijk. Ik ging terug naar Delft om af te studeren. Het systeem was net om naar de bachelor/masterstructuur, dat was wel wat gedoe. Maar ik had een erg fijne samenwerking met een bestuursgenoot die ook een jaar was weg geweest, maar dan naar Berlijn. We zijn toen samen afgestudeerd. Met een 9. Ik was toen architect, zoals de bedoeling was geweest, maar ik wilde nog steeds graag de breedte in. Ik heb toen vier jaar als architect bij een groot architectenbureau in Zeeland gewerkt, in Middelburg. Maar een huis kopen en ons echt vestigen in Zeeland, daar kreeg ik het nogal benauwd van.

O ja?

De twijfel sloeg weer toe: is dit het wel? Of ben ik een beetje mijn beste jaren in Zeeland aan het slijten? Jan Jaap kende iemand in het Noorden, en toen zijn we na wat andere plaatsen ook in Groningen gaan kijken, waar hij aan de slag kon als scheepsontwerper. 'Stad' vonden we een fijne, dynamische, bruisende, stad. Ik kon aan de slag bij Onix, mijn huidige werkgever. De eerste periode na die stap was een heel heftige tijd. Van het zuiden naar het noorden was een flinke verandering, en we hadden allebei werk in Groningen, maar nog geen huis. Wel ons huis in Zeeland, dus elk weekend gingen er zo'n 700 kilometers doorheen. Achteraf gezien wellicht niet heel handig om het zo te doen, naar een helemaal nieuwe stad waar je nog vrijwel niemand kent, en dan zonder huis maar met nieuw werk. Dat was wat stressvol.

Was Groningen wel een goede beslissing, of heb je nog steeds aanvallen van die twijfel?

Haha, nou, dat hoort wel bij mij misschien. Altijd zoeken, ik noem het soms de eeuwige twijfel. Ik heb ook wel een andere functie inmiddels. Op hetzelfde architectenbureau hou ik me nu bezig met Europese aanbestedingen, PR en communicatie, een veel bredere blik dus weer dan als alleen ontwerpend architect.

Goede herinneringen aan Beekvliet, of juist slechte?

Ik vond Latijn echt een vreselijk vak, en dat was natuurlijk wel onhandig. De verhalen vond ik leuk, maar dat grammaticale ontleden vre-se-lijk. Dat was dus een echte bottleneck, ik ging elk jaar met hakken over de sloot over. Uiteindelijk moest ik ook een herexamen doen, en dat had ik behoorlijk slecht gedaan. Toen mijn mentor, meneer Kapteijns, belde om te vertellen dat ik was geslaagd, kon ik mijn oren niet geloven, ik dacht dat hij een slechte grap met me uithaalde. Ik barstte in huilen uit aan de telefoon. Maar het examen bleek te zijn gecorrigeerd, omdat het wat moeilijk was, en toen had ik nét genoeg punten voor mijn diploma. Uiteindelijk had ik toen een geweldig feest dus, waar iedereen ook bij was. Want alle 'regulier' geslaagden hadden hun feestjes al achter de rug.

E-mail: karlijn@architectoebast.nl

En als je de ideale school voor je zoon moest samenstellen, zou je dan iets meenemen van Beekvliet? Op elke school zou een zachtvaardige man als conrector als Van Rijnsoever moeten zijn, die onzekere brugwupjes wegwijs maakt in het spannende leven van de middelbare scholier.

Een dagje Beekvliet

Voordat je het weet zijn daar weer allerlei bekende gezichten uit het verleden en brengen ze een oud –vergeten- interactiepatroon naar boven. Alsof de tijd heeft stilgestaan. Het waren er dit keer minder dan ik had verwacht (en gehoopt) maar in ons geval (examenjaar 1978) kwam dat zeker mede door onze spontane eerste jaargroepreünie na 32 jaar in januari jl. in Den Bosch. Het was goed om zo veel mensen die lange tijd vertrouwd waren daar weer eens te zien en met hen bij te praten.

Zo ook op 2 oktober tijdens de grote reünie in Sint-Michielsgestel. Bekende en minder bekende veranderde of weggezakte gezichten. Namen die meteen opkomen en namen die maar niet willen komen. Leuk om het ‘nieuwe’ schoolgebouw weer eens te zien waar onze jaargroep als eerste eindexamen deed. Bekende en onbekende plekken in dit gebouw dat inmiddels enkele keren is uitgebreid, een portrettengalerij met de examen-groepen (wij als enige in zwart/wit) en oud-docenten. Mooi ook om in de talkshow weer enkele bekenden te zien en als mantra’s weer die paar namen van bijzondere docenten te horen langskomen. En ‘s avonds een prima buffet en leuk feest .

Zo’n dagje ‘Beekvliet’ zet bijna onafwendbaar ook aan tot terugblikken. Daar zorgen de ouder geworden gezichten, de vragen naar wat je nu doet, de portretten van oud-docenten die inmiddels een eerbiedwaardige leeftijd bereikt hebben en gewoon je eigen leeftijd (53) wel voor.

Ik merk dat Beekvliet voor mij vooral de 3e t/m 6e klas zijn. Daarbij heb ik een goed gevoel. Dat was een leuke schooltijd, een prettige groep medeleerlingen, een gebouw dat de oude functie van het klein-seminarie nog ademde en die prachtige eindeloze lanen en velden. Stof genoeg voor een dromer uit Schijndel die beschermd was opgevoed in een degelijk katholiek milieu.

Na Beekvliet ben ik theologie gaan studeren in Tilburg (ofschoon het bijna economie was geworden). Vooral omdat Henk Witte – korte tijd godsdienstleraar op Beekvliet – daar doceerde. Voor wie me kende was het geen vreemde keuze. Ik was immers sinds de derde klas al duidelijk bezig met ‘het geloof’, ook al zat daar eind vijfde klas flink de klad in dankzij de eerlijke én kritische support van Harrie Kapteijns. Mede dankzij de boeken die ‘Kappie’ me op school had aangeraden (Fortmann, Sierkesma e.a.) was ik klaar voor de nodige religiekritiek, historisch onderzoek, exegese, filosofie en talloze andere vakken die me in Tilburg en later in Nijmegen (toen nog met Schillebeeckx) wachtten. Het was een mooie studie en tegelijk ook een groot afscheid van mijn roots, het geloof en zo veel vertrouwds dat daar bij hoorde.

Toen ik afstudeerde was dat als iemand met ‘verstand van de religies’ die niet echt meer veel kon met de oude rituelen, symbolen en geloofstaal. Ach natuurlijk was ik ook gewoon te jong om te snappen waar traditie om draaide en wilde ik het achter me laten en samen met m’n vriendin ergens settelen. En zo ging ik als eerstegraads docent lesgeven in Twente. Katechese natuurlijk, wat anders met zo’n studie? Ik zag er tegenop en het was daarom een verrassing om te merken dat ik dat goed kon en het leuk

vond. Leerlingen vonden mijn mix van heksenprocessen, milgramexperimenten, hedendaagse literatuur, ethiek en mythologie spannend en ik slaagde er in om te laten zien (en tegelijk zelf te herontdekken) waar de constanten in al die tradities zaten, waarom dat zo was en wat dat met onze tijd te maken had. Een aantal jaren later zette ik na een korte studie en werk als provinciaal jongerenwerkconsulent in Den Haag de stap naar het verpleeghuis. Ik werd daar geestelijk verzorger voor bewoners en familieleden. De confrontatie met zo veel moed, trouw, onmacht en leed op één plek laat je niet onberoerd. Onder meer het werk van Henri Nouwen en Herman Andriessen en de uitdaging om maandelijks 'voor te gaan' en in die context iets zinnigs neer te zetten hebben me weer anders doen kijken naar de traditie waar ik uit voort kwam. Milder, met meer besef van waar het dus in zo'n setting van 'afscheid' los van alle ballast binnen die traditie om te doen is, besef van het menselijk tekort dat overal opduikt, onze onmacht in zo veel situaties en hoe we daarmee trachten om te gaan. Vruchtbare en verdiepende jaren waren het met leuke hardwerkende collega's van (para-)medische en verzorgende dienst. Toen ik in 1999 door de bisschop van Rotterdam, mgr. Van Luyn, werd gevraagd om dekenaal coördinator van Den Haag te worden ben ik daar na wat aarzelen op ingegaan; ik ging immers voor het eerst immers echt binnen de kerkorganisatie functioneren.

Hij haalde iemand in huis die kerken moest sluiten en mensen moest afpakken wat hen dierbaar was. Maar ook iemand die de kerkelijke organisatie redelijk kon relativeren en vooral wilde gaan voor datgene wat in de traditie telkens weer opduikt als rode

Theo Wierema

draad, 'de mens als verhaal op zoek naar z'n verteller'. En al met al vind ik dat christelijke verhaal nog steeds een goed en navolgenswaardig verhaal, ook al heb ik tegelijk ook kritiek op wat 'Rome' daarmee op bepaalde terreinen soms doet. Voor mij is 'Rome' in veel – niet alle – opzichten een intelligente gesprekspartner maar niet het laatste woord. Zoiets als voetballen en dat bestuur wat wel vaker vreemd doet maar eigenlijk slechts voorwaardelijk is voor het spel dat ik me gewoon niet laat afpakken. Momenteel ben ik directeur van het r.k. spiritueel centrum de Boskant in Den Haag. Een bescheiden experiment in modern geloven, dialoog met andere religies en levensbeschouwingen en nieuwe vormen van religiositeit. Hier organiseer ik in een kleine moderne kerk op 300 meter van het Binnenhof samen met zo'n 50 vrijwilligers en met diverse locale, regionale en landelijke partners lezingen, debatten, symposia, theatervoorstellingen, concerten, exposities, meditatie enz. Het is afwisselend, uitdagend en leuk werk waarin ik veel van m'n talenten kwijt kan. Naast enkele internationale gasten als o.m. Paulo Coelho en Jesse Jackson hebben we de afgelopen jaren veel politici, schrijvers, kunstenaars en wetenschappers uit binnen- en buitenland te gast gehad. Ik merk dat veel van hen het leuk vinden om bij ons in een open setting te praten over zaken die er echt toe doen in een mensenleven en er dan heel vaak al snel 'common ground' ontstaat. Ik vind het goed om te merken dat mensen in toenemende mate dat onderscheid tussen organisatie (kerk) en existentie (religieus zijn) maken, minder behept als ze zijn dan 'hun ouders' met oude pijn en (vaak terechte) frustratie jegens vooral de organisatie die 'de waarheid' monopoliseerde en dat regelmatig nog steeds doet.

Zelf heb ik het meest met de dansvoorstellingen. Dansers in een kerk (modern ballet, hiphop, breakdance, klassiek ballet) op muziek van Vivaldi of Pärt of Miles Davis terwijl ondertussen een gedicht van Szymborska, Milosz, Bloem klinkt. Niet te veel woorden, niet te veel uitleg. We snappen het toch wel als we ouder worden. Het gaat over ons. Uiteindelijk dus gewoon dat jongetje dat het prachtig vond om alleen in een grote donkere kerk te staan met slechts één brandend kaarsje en zich daar tegelijk klein én thuisvoelde en blij dat hij deel uitmaakt van wat ik nu omschrijf als dit soms onbegrijpelijke schouwtoneel dat we 'leven' noemen. Voor mij is dat de kern van religie: beseffen dat je deel uitmaakt van een groter 'spel'. Voorlopig heb ik nog wel wat met die afwezige regisseur die vooral geen naam of gezicht moet krijgen maar af en toe opduikt in van die rare ontregelende verhalen als die van Jezus van Nazareth.

Tja, wat een sigaartje roken buiten het gebouw op 2 oktober jl. al niet doet. Dan krijg je het verzoek om wat te schrijven over wat je doet. Dit dus.

Eens zien waar we over vijf jaar staan, Deo Volente natuurlijk.

Houdoe,

Theo Wierema (1978)

0 tempora, 0 mores (32)

Over negerbassenkoren, rookstraffen, Hullebroekliedjes en de eerste radiomuziek op Beekvliet.

Voor de 32e aflevering in de reeks over de “mosboekjes” pak ik na ruim een jaar onderbreking (met floraboekjes) de draad weer op. Voor de “kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet” heb ik voor deze uitgave geput uit het studiejaar 1932-1933 (januari-augustus). Eerst volgt een lange opsomming van namen en posten, die ik in haar geheel overneem.

De censoren zijn: B. Lammers uit Uden, P. Stevens uit Vortum, M. Teulings uit Den Bosch, L. Barts uit Eindhoven.

Bibliothecarissen: P. Stevens, C. vd Mortel uit Tilburg. Scriba: B. Lammers uit Tilburg. Typist: C. Wetzer uit Den Bosch. Subulci (“Varkenshoeders”, red.): H. van Ooij uit Deurne, P. Geboers uit Liessel (studiis valedixit Paschen 1933), A. Damen uit Zevenbergschen Hoek, A. Smulders uit Aarle-Rixtel, L. Vissers uit Veghel, H. Beex uit Hoogeloon.

Custodes Retoricae: J. Willems uit Deurne, H. Reulen uit Hatert, W. v.d. Hurk uit Haaren. Custodes Poeseos: L. de Bakker uit Tilburg, J. Lamers uit Beugen, J. de Wert uit Best. Cantores Rhetoricae: G. Dekkers uit Druten, L. van Delft uit Tilburg.

Cantores Poeseos: A. Coenen uit Helmond, J. Smulders uit Tilburg, E. Schraven uit Mill.

Cantores Syntaxos: L. v.d. Putt uit Eindhoven.

Litterarum custodes: B. Eras uit Tilburg, C. Hermus uit Moerdijk.

Magistri gymnastiae: J. Smulders uit Eindhoven, P. Brocken uit Tilburg, M. Oomens uit Tilburg, W. Croonen uit Eindhoven, G. Soons uit Heeze.

Lampenist: P. Klijn uit Heusden

Mag. Gymn. Jan. '33: J. Klerks uit Tilburg, Fr. Hochstenbach uit Rosmalen, Fr. Geboers uit Liessel, K. de Beer uit Tilburg, H. Remy uit Millingen.

Door de gratie Gods en den gunst v/d Hoogeerw. Heer Regent, censor aan al hunnen opvolgers Heil.

De dagen zijn gekomen dat ons oude mosboek is vervuld geworden van de geschiedenis van het volk van Beekvliet. Zo hebben wij dan, dierbare nazaat, het oude boek dat zo zwaar weegt van feiten, terzijde gelegd als een goudwaardig document, opdat het, zo hopen wij, de vroege gebeurtenissen en mores trouw zal helpen bijblijven in het memorie van ons nakomelingschap. Het vorige, van ouderdom gerimpelde mosboek is een boek van de hoogste, ja wij durven zeggen van onschatbare waarde. Daarom spreken wij vol vertrouwen den wensch uit, dat gij, dierbaar nageslacht, dit boek niet zult verachten,

maar dat gij 't trouw zult blijven, hoog houden en droog. En onze voornaamste wensch is dat het bij u welkom moge zijn als een grijze verteller die u meedeelt de vreugde en het leed, dat voorviel in lang vervlogen tijden.

Geachte Naneven! Dat zijn onze wenschen, maar dat zijn ze niet alleen. We hopen en vertrouwen bovendien dat dit jeugdig boekje op dezelfde methode zal beschreven worden als wij het oude deden en het nieuwe zullen doen.

De censoren voornoemd,

Gegeven op den eersten van de Sprokkelmaand in het zesentwintigste jaar van de 20e eeuw.

Januari 1933

7 Jan. Zaterdag! Vacantie uit. Mooi zacht weer gehad, geen ijs.

8 Januari Regent zalig Nieuwjaar gewenscht. Mhr. Van Overbeek gefeliciteerd met zijn patroonfeest van 27 dec. Geen katechismusles

9 jan. Dies veniae minor (Initium anni Domini 1933)

(...)

10 Jan. Dinsdag Licet fumare post merendam (geld voor de universiteit) De voetbalshirts zijn in gebruik genomen, Begin competitiewedstrijden.

16 Jan. Maandag post merendam (geld Voortplanting des Geloofs).

17 Jan. Post merendam (Regent weg)

18 Jan. Woensdag. Na lang spiën, vloeken en wat dies meer zij, eindelijk groote ijscampus (vrij, red.). Geschaatst in Zegenwerp.

(...)

(Tot eind januari van dat jaar zijn de schaatsvoorwaarden ideaal; regelmatig krijgen de studenten ijsvrij om op de Zegenwerp te gaan schaatsen. De regent laat daar ook een keer zijn (koude) neus zien, wat zeer gewaardeerd wordt.)

31 Jan. Dinsdag. Gisteren is het beginnen te dooien, maar we schoven uit, want we kregen geen ijscampus. Nou zijn we vandaag wezen schaatsen: 't ijs stond wel vol water maar 't ging toch: geen middagstudie. Verder kan nog bericht worden dat de naam van het ven, waar we al die keeren onze schaatslust hebben uitgekuurd, is: Paulinaven (gelegen in Zegenwerp).

(...)

20 Jan. Licet fumare inter deambulationem (etiam non laudabilibus) post merendam en deinceps non autem tempore dramatis. (vert.: Toegestaan om te roken onder de rondwandeling – zelfs niet voor de “loffelijken” - na het avondeten maar dan niet tijdens het toneelspel. Red.)

Maandagavond half vijf : Programma

Rosamunde, ouverture quatre mains (Fr. Schubert)

De bibliothecaris, blijspel (Gustav von Moser) Eerste bedrijf

Duet, viool (Ch. Dancla)

Tweede bedrijf

“O Friede, reich an Heil des Herren! “Duet voor sopraan en alt uit het Oratorium Judas Makkabeus van G.F. Händel.

Derde bedrijf

a. “Ik hou van een man, wat zij man kan staan.”

b. “Die studentejare gaan verbij.” Zuid-Afrikaanse liederen van Emile Hullebroek.

Vierde bedrijf. Pauze

a. Sarabande b. Bourrée, viool GF Händel

Vijfde bedrijf

a. ‘Liedje van den Beiaardier b. Noordzee, van Emile Hullebroek

Het schilderijtje, kluchtspel in één bedrijf (Jan Verhoeven).

Dit programma werd vlot afgewerkt, de stukken waren allebei om te schuddebuiken en de Hullebroekliedjes vol spirit. Om 10 uur was ’t afgelopen.

(...)

6 Maart Zondag “Laetare” aber Dies amara valde (een zeer bittere dag, red.) Vóór de morgenstudie ’n forsche stem uit de forsche kop van den prefect: “Van de nieuwe slaapzaal rookt er vandaag geenene eene.” Allé vooruit, toemaar galoppeer maar door. Halt! Mijnheertje, kalm. Enfin, ’t was royaal verdiend en d’r zullen er wel enkelen in ’r vuistje gelachen hebben, dat ze d’r zóó nog afkwamen, En noch Burgers noch Janssens hebben dien dag over hun hart gestreken. Alleen de hemel was ons genadig: het was weer als ’n perzik. Eigenlijk treurig dat ik op moet schrijven, want niets is waar: licet fumare post ientaculum Annuntiatio B.M.V. non autem victimis i.e. dormitorium novum incolentibus (toestemming om te roken na het ontbijt vanwege het feest van Maria Boodschap maar niet voor de slachtoffers, d.w.z. bewoners van de nieuwe slaapzaal, red.). Precies in de katechismusles nog ’n bukkem: dat zaakje van gisterenavond zou nog wel een staartje hebben, vooral voor de Poësis. Te quid nimis (μηνυν αγαν) Hier volgt de beschrijving van de rampen der drie laatste dagen, in verzekens (versvorm, red.) door Harrie Beex van onze klas.:

Een dag was ’t die den ouden sleur

van rook en smokk’len stoorde:

er rees geen rook, geen damp, geen geur

dan uit verborgen wonden.

Ge moet de feiten hier bijeen

en op een hoopje laden:

een ongeluk komt nooit alleen,

een ramp heeft kameraden:
 Eén had een zagerij voor keel;
 Da's lieflijk om te hooren;
 Soms klinkt dat als een zoet gekweel
 Van negerbassenkoren.
 't Was 's avonds om een uur of tien;
 D'een droomt van kalf en koetjes
 Een ander hoort het zaagmachien,
 Een ander lacht al zoetjes;
 Een ander aapt den eersten na,
 Een ander beukt de planken
 Een ander kucht, men kucht hem na
 in allerhande klanken...
 Toen kwam een zwart en donker ding
 Langs alle cellen henen,
 Het siste, zweeg wat, dacht wat, ging –
 Het beest was weer verdwenen.
 Wat wil je meer? Het was een feit
 't was vast, 't was niet te roeren.
 Je kunt er voor de zekerheid
 Wat andren bij gaan voeren;
 Bijvoorbeeld (ik meen het goed) al waar 't
 Ook heet en niet te houwen
 Trek nooit je jas uit bij 't billart,
 Dat kan men niet vertrouwen.
 Nog meer: er had een fiets gebeld,
 Ze bad voor: "Onze Vader"
 (Dan stilte...) "rook niet!" maar dat knelt
 De kindren van dien dader..!
 En 's Zondagsmorgens brak de knoop,
 Niet zacht, in enkle woorden...
 Dien dag rees er geen wolkje rook
 Dan uit verborgen oorden...

27 Maart. Maandag Catastrophe. 't Staartje, neen, gruwelijke nasleep. Na 2e les: censoren bij de regent. Verschrikkelijk! Rhetorica voorlopig 's avonds niet in de biljartzaal. Zou lang duren. Maar het allerergste zal hier tenminste verzwegen worden. Na de 3e les ook de censoren van de Poësis bij de Regent. De Poësis en de anderen van de nieuwe slaapzaal voorlopig rookstraf en de rest.

(Dan zijn vier regels door zwarte strepen onleesbaar gemaakt, red.)
 (...)

7 juli Bedevaart naar Den Bosch. 't Fieptooneel onder leiding van niemand voerde op: "De Geheime Opdracht". Na terugkomst missieverloting met verschillende nieuwe stands (o.a. broodje-met-stroop-happen) en voor de eerste keer radiomuziek. Schön war es. (...)

16 juli Zondag. Vandaag werd in 't dorp het 100-jarig bestaan gevierd van de Vincentius-vereniging, door Frédéric Ozanam 1833 in Parijs opgericht. De plechtige hoogmis om half elf in de parochiekerk werd opgedragen door de Regent met Mhr. Van Erp als diaken en Mhr. Janssens als subdiaken. De zangers onder leiding van Mhr. Kerssemakers voerden de Gregoriaanse Mis uit. De 5 eersten v.d. Rhetorica dienden. Het geheel onder leiding van Mhr. Witlox ceremoniaris. De feestrede werd op voortreffelijke wijze gehouden door Mhr. Van Overbeek.

(...)

27 juli. Vanwege de alles-en-allen-versmorende hitte geen wandeling en in plaats daarvan licet fumare.

4 aug. Vrijdag, Dies veniae minor (examen ad philosophiam) Einde van de examens ad philosophiam, waarvan de Latijnsche vrije vertaling geprepareerd was en een algebrasom op het bord stond. 's Middags naar de St. Jan en voor 't eerst naar "Parkzicht".

(...)

Plechtige Prijsuitdeeling. "De heilige die geen Heilige zijn wou". Mirakelspel in 4 episoden van Henri Ghéon. Gezongen werd: Zion, hebt Ihr Haupt empor uit het oratorium Judas Maccabeus van G. F. Händel.

Latijnsche rede door ondergeteekende. Undevicesimum exiens seculum ab instituto Sacramento ordinis. Salve laeta dies! Eindelijk aan de eindstreep, de laatste ronde verreden. Ecce nunc dies salutis. Consolamini, consolamini cito veniet salus tua! Attamen patientia!

Lange slotwoorden zijn uit den booze, zou Mgr. Hensen zeggen. Daarom onze korte maar krachtige wensch voor alle opvolgers:

Veel plezier op de Rhetorica en met nog meer plezier naar Haaren.

In naam van de censoren 1932-1933. Bart Lammers

Peter van Overbruggen

Afscheid nadert voor Christ van den Noort

Christ van den Noort neemt in januari afscheid van Beekvliet. Ruim 34 jaar geleden begon hij op deze school met zijn eerste uren gymles. In 1980 werd het een volledige baan en er kwamen nog veel andere activiteiten bij. Hij vulde de laatste jaren bijna de helft van zijn werk met het leggen en onderhouden van internationale contacten voor zijn school. Met inzet en veel enthousiasme.

Een leraren-leeftijd lang is hij aan Beekvliet verbonden, maar je kunt aan zijn stem en zijn antwoorden niet horen dat hij stopt omdat hij er echt genoeg van zou hebben. Nee, nog steeds geeft Christ van den Noort met heel veel plezier gymles. Opluchting is er wel dat hij het leggen en onderhouden van internationale contacten en het organiseren van de uitwisselingen heeft kunnen overdragen. “Dat is toch een heel gestress. Het is een enorm geritsel en geregeld. Dat kost nogal wat kruim”, zegt hij aan het eind van ons gesprek.

Tilburger Christ van den Noort deed eerst de mulo, daarna de HBS op het Odulphus Lyceum in zijn geboorteplaats. En vervolgens doorliep hij de Academie voor Lichamelijke Opvoeding. “Ik wilde altijd al gymleraar worden. Dat leek me van jongs af aan al leuk.”

Christ van den Noort aan het werk als gymleraar.

Een jaar na zijn afstuderen in 1975 kwam Christ van den Noort in 1976 voor 8 lesuren naar Beekvliet, een school met toen 342 leerlingen en nog gevestigd in een paar gebouwen van het voormalige klein-seminarie. De school groeide en zijn collega gymleraar Sjef Smolders werd conrector. Dat zorgde dat hij een volledig lesrooster kon gaan draaien. Eerst alleen gymlessen. “Daar zijn al snel andere activiteiten bij gekomen. Volleybaltrainer bij volleybalclub Beekvliet, de Luxemburgreis organiseren, mentor van de leerlingenraad. Langzaamaan zijn er een heleboel dingen bijgekomen. Theaterdagen ook. Daar kreeg je taakuren voor.”

Zijn eerste buitenlandse contacten kreeg hij overgedragen van Ide Dijkshoorn. “Zij kwam tijdens de deelname aan de Modern United Nations in contact met het Trinity Academy uit Edinburgh en daaruit volgde dat we in 1993 voor het eerst uitwisselden met Schotland. Ik heb dat toen samen met Jos Princee georganiseerd en wij zijn samen als begeleiders meegegaan. Van het een kwam het ander. Uiteindelijk hadden we uitwisselingen met scholen, niet alleen uit Schotland maar ook uit Tsjechië, uit Polen, Denemarken, Duitsland, Italië, Engeland, Zweden en Frankrijk. Op Denemarken en Italië na zijn die contacten gebleven. Al jarenlang gaan elk jaar meer dan 100 leerlingen naar het buitenland en komen er uit al die landen leerlingen naar Beekvliet, naar Nederland.”

Het coördineren van deze activiteiten werd een groot deel van het werk van Christ van den Noort. “Het is bijna een halve baan, voor de andere helft bleef ik gymleraar. Een heel mooie combinatie met een goede afwisseling. Leuk en spannend.” Taal was geen probleem. “Ik heb de HBS gedaan, daar leerde je de moderne talen wel. En ik heb in dit werk altijd kunnen rekenen op mijn vrouw, zij is ook een aantal jaren als begeleider meegegaan naar Schotland en Tsjechië.” Het was heel wat werk om voor al die leerlingen een plek te zoeken bij bedrijven en instellingen. “Er is nu een bestand met zo’n 150 stageplaatsen. Aardig wat, maar je bent er toch altijd mee bezig. Liep ik in de stad en zag een bedrijf of ik las in de krant over een bedrijf en daar ging ik dan weer op af.” Voor de leerlingen is het volgens Christ van den Noort zeer waardevol om dit soort ervaringen op te doen. “Heel veel leerlingen gaan na Beekvliet een stage in het buitenland volgen voor hun studie. Onze uitwisselingen zorgen dat de koudwatervrees weg is. Ze vertoeven in een gezin in het gastland en gaan naar een bedrijf daar. Het is anders dan als toerist een land te bezoeken. Je ziet leerlingen ook vaak met een zeker zelfvertrouwen terugkomen. Het zou echt een gemiste kans zijn, als ze dit niet zouden kunnen doen in hun Beekvlietperiode.”

In de loop van de jaren heeft Christ van den Noort een rijke ervaring opgedaan met het omgaan met kinderen. In zijn lessen en in zijn werk als coördinator internationalisering. “Naar gelang je meer ervaring krijgt gaat dat allemaal steeds beter. Je hebt meer bagage, het gaat allemaal wat gemakkelijker. En kinderen zijn uiteindelijk niet zoveel

veranderd. Ze ogen wel slimmer, maar dat is niet zo. De sfeer op de school is zeker niet slechter geworden onder de leerlingen. Er hangt nog steeds een veilige en prettige sfeer. Ik heb de indruk dat er vroeger wel eens wat meer gestoeid en getrokken werd in de pauzes en in de gangen, dat zie je nu niet meer.” Leerlingen zijn ook meer gewend om zelfstandig te werken.

Christ van den Noort heeft kunnen afbouwen. Hij geeft nu nog 9 uur les en surveilleert 3 uur. Geschiedeniscollega Peter Burgers heeft zijn werk voor de internationalisering overgenomen. “Die pakt het echt heel goed op. Daar ben ik erg blij mee.” Of hij moeite heeft om afscheid te nemen? “Je groeit er naartoe. Wij gaan lekker genieten, beetje fietsen, golfen en regelmatig op vakantie. Ik heb door mijn internationale contacten in veel landen echte vriendschappen opgebouwd. Die hou ik in ere. Lekker genieten en niet gebonden zijn.”

Tjeu van Ras

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen de redactieleden van Tempora Nostra oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over, uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie wordt geselecteerd. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen.

“Een zalig onconventionele pater”

Beekvlieter uit de jaren '40 van de vorige eeuw, Willem de Rooij, de latere pater Pax, is dit jaar in België overleden. Enkele jaren geleden schreef hij enkele “Beekvlietmemoires” voor Tempora Nostra. Het archief van Beekvliet heeft ook veel foto's van hem gekregen uit die studieperiode. Die zijn intussen door Norbert Smulders van waardevolle bijdragen voorzien. Zo is weer een stukje Beekvliethistorie vastgelegd.

Pater Pax (85) is vrijdagavond 26 februari 2010 overleden na een slepende ziekte. Pater Pax was bijzonder geliefd omdat hij zeer dicht bij de mensen stond en niet om een stunt verlegen zat. Willem de Rooij heette hij officieel maar iedereen kent de Tilburgenaar in Halle als pater Pax, de goedlachse volksvriend, steeds in zwart habijt. Eind 2008 vierde hij 60 jaar professie, 55 jaar priesterschap en 50 jaar kloosterleven in Halle bij de paters Conventuelen. (...)

Pater Pax werd in 1925 in Nederland geboren als Willem de Rooij. Pater Pax was broeder Conventueel. Hij sloot zich niet op achter zijn kloostermuren, maar was begaan met de jongeren en het socio-culturele leven in Halle.

De grote figuur 1941 (tweede klas), genomen op de grote cour, voor de deur waarmee je in de grote hal vóór de kapel kwam.

De twee achterste in het midden: Pietje Leenders en Jacques Sanders.
De rij die daarvoor (vlnr): Harrie Hamers uit Tilburg, verder onbekend.
Zittend van links naar rechts: Jan Kees, Harrie van der Hart, Jan van Laarhoven (de latere regent en docent Kerkgeschiedenis), Wim de Rooij, Versantvoort, (?), Jan Thuring.
Ter aarde gezeten (vlnr): (?), Harrie Vervoort, Wim de Bekker, Janus van de Sande uit Boxtel, Koej van Dijk (bijnaam)

(...) Dat hij vóór was op zijn tijd, blijkt ook uit het feit dat hij ooit de eerste tienermis in Vlaanderen organiseerde. (...)

‘Halle heeft veel waardering voor pater Pax, niet alleen voor de waarden van solidariteit en verdraagzaamheid waar hij steeds voor pleitte, maar ook voor zijn inzet voor de Halse gemeenschap’, zei burgemeester Dirk Pieters (...). Pater Pax was zot van sigaren én Oost-Europese auto’s. Hij was lid van de internationale Wartburg-club

Bron: <http://berichtenuithetverleden.blogspot>, woensdag 3 maart 2010

Oud-Beekvlieter Beitske Bouwman publiceert haar derde roman

De derde roman *Noem het liefde* van schrijfster Beitske Bouwman laat zien hoe oermoeder Eva het zelfbeeld van de moderne vrouw nog altijd beïnvloedt. De huidige tijd

vraagt volgens de auteur om een ander scheppingsverhaal. *Noem het Liefde* is een poëtische roman over twee vriendinnen, beide moeder. Hun verhaal wordt afgezet tegen het scheppingsverhaal, waarin naast oermoeder Eva ook Lilith – volgens een oud-Joodse vertelling de eerste vrouw van Adam - centraal staat. (...)

In een tijd waarin goed moederschap vooral wordt besproken in economische termen van werk en zorg, poogt schrijfster Beitske Bouwman daar middels fictie een nieuwe laag in aan te brengen. *Noem het Liefde* is een zoektocht naar de essentie van moederschap en vrouw-zijn, alsook een intens verhaal over moederliefde en wat dit behelst.

Beitske Bouwman *Noem het liefde*, ISBN: 9789021438320

De omslag van *Noem het liefde*

Bron: www.beitske.nl

Beekvliet krijgt nieuw bèta-gebouw

Door gesoebat over onderwijsgelden tussen Rijk, gemeente Sint-Michielsgestel en Ons Middelbaar Onderwijs heeft het een poos geduurd. De piketpaaltjes lagen, zoals rector Nico van Rhijn van gymnasium Beekvliet gisteren sprak, sinds december 2008 al vol stof te wachten om gebruikt te worden. Het praten over nieuwbouw stamt al zeker uit het jaar 2000. Maar gistermiddag was het feest bij de Gestelse school omdat de jongste leerling Iris van Gerrevink (11) samen met Pieter Hendrikse van Ons Middelbaar Onderwijs het ‘bouwbord’ mocht onthullen voor een nieuw lesgebouw voor de bèta-afdeling van het gymnasium. „Het is zuur dat het zo lang heeft geduurd. Maar de nieuwbouw zal voor de bèta-leerling (biologie, scheikunde, natuurkunde) een uitdagende leeromgeving bieden met volop mogelijkheden voor onderzoek”, aldus Hendrikse.

Conrector Sietse Hoogeboom, die tevens als bouwpastor is aangewezen, spreekt over een prachtig paviljoen voor de studenten exacte vakken waarin naast vaklokalen ook laboratoria worden gebouwd om proeven uit te kunnen voeren. (...)

Bron: Brabants dagblad, 14 juli 2010, door Domien van der Meijden

Oud-leerling en oud-docent Jan Lurinks wordt geïnterviewd over zijn schetsboek. ‘Een veelvoorkomend verschijnsel’, zo noemt tekenaar Jan Lurinks het: tekenen tijdens een les of vergadering. Hoe herkenbaar het fenomeen ook is, de mate waarin Lurinks zich waagde aan het tekenen blijkt nu van unieke waarde. Van de talloze tekeningen en krabbels die hij in zijn schooltijd op Gymnasium Beekvliet maakte, verschijnt een jubileumboek. Gevarieerde tekeningen, schetsen en portretten bijeengebracht voor Gymnasium Beekvliet. In september viert de school haar 195 jarig bestaan. Een belangrijke episode is vastgelegd op papier. Door Lurinks, getekend en wel.

De een parmantig, de ander ietwat onderuitgezakt, een derde ogenschijnlijk peinzend, zo zijn enkele collega’s van Jan Lurinks uit het Beekvliet-docentenkorps uitgebeeld. Een tekening uit 1987. “Die maakte ik tijdens de lerarenvergadering”, zegt de tekenaar, “terwijl ik tóch de vergadering bleef volgen.” Lurinks’ potloodtekeningen geven in mooi lijnenspel een waarheidsgetrouw beeld van het eertijdse Gymnasium Beekvliet.

Tekeningen met veel oog voor mensen.

Krabbelen met pen of potlood tijdens een bijeenkomst, les of vergadering, het is een wijdverbreide bezigheid. Vaak om verveling te verdrijven, soms juist om de aandacht vast te kunnen houden. Zo ook de bijna 77-jarige Jan Lurinks. Eerst als kleinseminarist op Beekvliet én, jaren later, als docent. Ongehinderd en onopgemerkt gaf hij zich over aan zijn passie. De bedreven tekenaar bewaarde veel, zeer veel van zijn producten. Met als frappant resultaat dat Jan Lurinks zo een heel tijdvak uit de rijke Beekvliethistorie bijeentekende.

Twee zelfportretten
van Jan Lurinks

Als 13-jarige stapte Jan Lurinks het Beekvlietgebouw binnen. “Ik was er net als andere leerlingen intern. En ik had al iets met tekenen”, zegt Lurinks. Een gave die hij, vermoedt hij, erfde van zijn moeder. Tijdens de recreatie-uren bij Beekvliet zette de jonge Jan zich aan de tafel met schildersezel. Prachtige sfeertekeningen van een welhaast vergeten tijd kwamen uit de punt van zijn potlood. Portretten van Beekvlietgrootheden, van intussen verloren gegane gebouwen, decors, affiches, posters. Na de studie Filosofie op het Grootseminarie in Haaren beëindigde Lurinks de priesterstudie. Hij koos voor de opleiding Vrije Kunst aan de Bredase Academie Sint-Joost. Zonder solliciteren kwam Jan Lurinks terug op Beekvliet. Als leraar Tekenen. Zijn stiel, tekenen op onwillekeurige momenten, liet hij niet los. Met een bijzonder tijdsdocument als gevolg.

Bron: Brabants dagblad, 21 juli 2010, door Willem Geurts

Beekvliet bestaat 195 jaar

Bij een dergelijke leeftijd hoort een reünie die gepland staat voor zaterdag 2 oktober. Het is inmiddels de vijfde reünie onder de vlag van de reünistenvereniging ‘Nunc meminisse iuvat’. Sinds de jaren zeventig is de school behoorlijk gegroeid, wat ook wel blijkt uit de verschillende uitbreidingen van het schoolgebouw. Docent Kees Quinten, één van de organisatoren, verwacht een dikke 700 oud-leerlingen ‘die vooral eens willen bijpraten’. (...)

(...) Net als vijf jaar geleden zullen enkele oud-docenten ‘s middags nog een keer les komen geven voor degenen die daar interesse voor hebben. “Geen lessen in hun eigen vakgebied, dat niet. Ze gaan iets vertellen over hun hobby’s en huidige bezigheden. Zo krijgen ze een beeld van wat hun oud-docenten nu doen.” Een ander programma-onderdeel is een eigen invulling van het programma klasgenoten. “We hebben die zaterdagen twee klassen van oud-leerlingen; één uit de jaren zeventig en één uit de jaren negentig. (...) “Het leuke is dat we op deze manier een beetje een tijdsbeeld kunnen neerzetten van hoe het toen was op het gymnasium”, vervolgt hij.

Ook wordt die dag het boek van Jan Lurinks gepresenteerd. Lurinks is een oud-tekenleraar die jarenlang de gewoonte heeft gehad om tijdens vergaderingen tekeningen te maken van aanwezige collega’s. Een groot deel van deze schetsen is in een boek verzameld.

(...) Quinten merkt dat de wat jongere leerlingen veelal kiezen voor alleen het avondprogramma.

Bron: Brabants Dagblad 14 september 2010, door Marcel Linssen

Bij 195-jarig bestaan van Beekvliet kwamen ruim duizend reünisten bijeen.

Drie oud-docenten wisten het klaslokaal nog met gemak te vullen voor een les. Onder hen ook oud-rector Wintjens; hij wist de oud-gymnasiasten als vanouds te boeien. Veel aandacht kreeg het nagebootste tv-programma Klasgenoten. De jaren zeventig, de tijd dat Beekvliet nog een internaat had, leverde interessante en vermakelijke anekdotes op onder leiding van interviewer Jan Goossens. Talrijke foto's, onder meer van Jan Lurinks, boden haast oneindig gespreksstof in het gebouw van Gymnasium Beekvliet. Lurinks herinneringsboek vond gretig aftrek bij de Beekvlietgangsters. Vanuit het buitenland droegen oud-gymnasiasten via filmpjes eveneens bij aan de reünie. 's Avonds mengde jong en oud zich makkelijk bij het buffet en afsluitende feest in De Huif. Voor Gymnasium Beekvliet gold de reünie van zaterdag als de opmaat naar het jaar 2015. Dan wil het gymnasium haar 200-jarig bestaan groots vieren.

Bron: Brabants Dagblad, maandag 4 oktober 2010, door Willem Geurts

Beekvlieter Lucas Lenglet, beeldend kunstenaar, exposeert in Amsterdam

Lucas Lenglet (* 1972) studeerde - na zijn Beekvlietopleiding - in 2000 af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Sindsdien heeft hij aan diverse tentoonstellingen in het binnen-en buitenland deelgenomen. Dit najaar exposeerde hij - samen met vele andere kunstenaars - bij "beeld-hal-werk", een groot overzicht van de Nederlandse beeldhouwkunst.

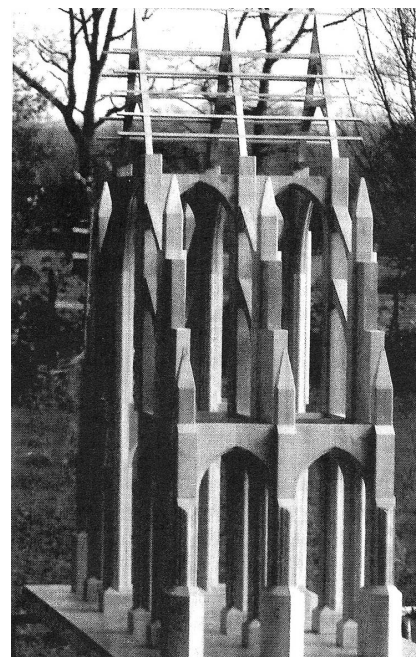
Bron: Lucas Lenglet

Opvallende projecten bouwkundestudenten

Oud-Beekvlieter Hans Roelofs maakte met twee medestudenten een flexibele maquette van de St. Jan, "met enorme passie en hoge kwaliteit".

Het St. Jans-museum "De Bouwloods" benaderde Avans Hogeschool, omdat ze graag aan het publiek wilde tonen hoe de luchtbogen van de Sint Jan het gewicht van het dak en de gewelven dragen. Drie studenten werkten uiteindelijk vier jaar aan de maquette. De Bouwloods kan nu door de op schaal nagemaakte houten constructie laten zien wat er gebeurt als de luchtboog wordt weggehaald.

Bron: Decanenbulletin, maart 2010

De maquette van de houten constructie van de St.-Jan

Doordrukken en tegenhouden

Een belangrijk deel van het oeuvre van de Brabantse fotograaf Martien Coppens, 1.632 grootformaat fotoprints, is in gerestaureerde toestand te zien op de website van de Brabant-Collectie: www.uvt.nl/brabantcollectie. Oud-Beekvlieter Frank van der Maden, projectleider van het Coppensproject, lichtte in de VK de activiteiten van zijn team toe.

Frank van der Maden

Wie ooit een donkere kamer bezat kent de betekenis van de woorden doordrukken en tegenhouden. Wie doordrukt, laat licht toe, waardoor wit fotopapier donkerder wordt. Wie dat proces van belichting juist tegenhoudt, zorgt voor extra wit in de afbeelding. Fotograaf Martien Coppens (1908 - 1986) was een meester in die dokatechniek van onder- en overbelichting. Kijk maar naar de koppen die hij schoot. Hoe dat wat glimt – een neus, een voorhoofd, een oor – hel wit is, en hoe het lekker donker is in de bochten en de krochten van de gezichten. Resultaat van eindeloos pielen. Het gekke is: zelf bleef Coppens eigenlijk altijd onderbelicht. Zijn uitgebreide oeuvre werd door niemand doorgedrukt,

maar juist tegengehouden: door de tijd, door de omstandigheden. Coppens was een katholieke Brabander, en in precies dat hokje werd zijn fotografie gestopt. Lang zag niemand dat zijn werk nog zoveel meer behelsde dan alleen de nostalgische liefde voor het oude Brabant. Men herkende in zijn portretten niet zijn zoektocht naar gemoedstoestanden die voor iedereen gelden; niet alleen voor hen beneden de rivieren. 'Coppens was een superkijker', zegt Frank van der Maden, projectleider van het Coppensproject aan de Universiteit van Tilburg. Hij herkende die zoektocht wel, lang geleden al. Met zijn team restaureerde, scande en verzorgde hij de afgelopen jaren de 1.632 originele vergrotingen die door Martien Coppens zelf nog zijn gemaakt. Vanaf vandaag zijn die te bekijken op de website van de Brabant-Collectie. Vooral jongeren moeten oog krijgen voor Coppens, vindt Van der Maden. Zijn die niet immers ook, net als de fotograaf in zijn tijd, de godganse dag bezig met kijken en bekeken worden, met gezichten aanpassen tot ze het juiste gevoel, de juiste sfeer uitstralen? Laten we Martien Coppens voor de verandering – en het nodige contrast – eens een tijdje overbelichten.

Bron: Volkskrant, 24 oktober 2010, door Merel Bem

Personalia

Geboren

~~Op 27 juni is geboren Inu, dochter van Christel Verkoren (1988) en Erik Boekx~~

Op 6 oktober is geboren Inu, dochter van Joris van der Cammen en Christel van Berlo. Joris is als docent l.o. verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Op 23 oktober is geboren Hugo, zoon van Annemiek van Vorstenbosch (1999) en Rien Broekstra (1999), kleinzoon van Hans van Vorstenbosch. Hans is als systeembeheerder verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Op 23 oktober is geboren Pim, zoon van Marc Huijbregts en Mieke Derks. Marc is als afdelingsleider van klas 2 en 3 en als docent Nederlands verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Afgestudeerd

Op 9 juni is Steven Bourne (2006) cum laude afgestudeerd als Bachelor aan het Conservatorium in Amsterdam in de studierichting Klassieke Muziek, afdeling Cello.

Op 25 juni is Thijs Jong (2003) afgestudeerd aan de Universiteit van Tilburg als Master of Philosophy in Economics; afstudeerrichting Milieu-economie en Industriële Organisatie.

Op 1 september is Anke Scheffers (2003) afgestudeerd in Marketing aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Eerder heeft zij in 2008 haar studie aan de Hoge Hotelschool Maastricht afgerond.

Afgestudeerd

Aan de TU Eindhoven zijn in het kalenderjaar 2009 afgestudeerd:

F van Kampen Bachelor Diploma Bouwkunde

Joost Daniëls (2006) Bachelor Diploma Technische Natuurkunde

Monique Blacha (2002) Bachelor Diploma Bouwkunde

Niels Ondersteijn (2003) Bachelor Diploma Technische Innovatiewetenschappen

Rob Wouters (2003) Bachelor Diploma Technische Informatica

Marc Obbens (1999) Ingenieurs Diploma Bouwkunde (afbouw)

Geert Kwekkeboom (2002) Master Diploma Architecture, Building and Planning

Koen Kuiper (2002) Master Diploma Applied Physics

Robbert van Herpen (2002) Master Diploma Electrical Engineering

Ton van den Heuvel (2003) Master Diploma Mechanical Engineering.

Gepromoveerd

Deborah Mulders (2001) is op 24 juni 2010 gepromoveerd aan de TU Eindhoven op een proefschrift getiteld “Essays on the Nature and Dynamics of Higher-order Organizational Capabilities”.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2011. De kopij daarvoor dient voor 1 maart 2011 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland. e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a SintMichielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- ☐ Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- ☐ Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening:_____ of
Postrekening:_____ten name van:

Naam:_____

Adres:_____

Postcode:_____ Woonplaats:_____

Telefoon:_____ Examenjaar:_____

Studierichting:_____ Beroep:_____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

